

Respekt si předplácí 26 tisíc čtenářů

Týdeník rozšířil svůj obsah o osm stran a přidal nové rubriky. Je nejvhodnějším titulem pro oslovení vysokoškoláků a cílové skupiny s nejvyšší životní úrovní.

Praha, 15. března 2021

Navzdory složitým pandemickým časům si týdeník Respekt upevnil své místo na mediálním trhu. V lednu roku 2010 si ho kupovalo necelých 27 tisíc lidí. V lednu letošního roku se prodalo Respektu v tištěné i digitální formě více než **35 tisíc kusů týdně**. Počet předplatitelů vzrostl na 26 tisíc. Znamená to, že tři čtvrtiny čtenářů si Respekt předplácí.

„Na podzim 2020 jsme posílili obsah Respektu, přidali plných osm stran a řadu nových rubrik. Jsem rád, že nám počet čtenářů i výzkum ukázaly, že to byl správný krok,“ říká Erik Tabery, šéfredaktor Respektu.

Jak vyplývá z nedávného čtenářského průzkumu provedeného společností Nielsen Global Media, čtenářům se rozšíření Respektu zamlouvá. Kvitují i další změny, které redakce před koncem roku zavedla. Mezi novinky patří sloupky věnující se českému jazyku, evropským i americkým událostem a zdravotním postřehům lékaře Tomáše Šebka. Oceňované jsou texty z časopisu The Atlantic, které se v Respektu objevují dvakrát měsíčně. Redakce zároveň na přání čtenářů vrátila stálou rubriku Ve hvězdách, která připomíná pozoruhodná výročí. Součástí týdeníku se stala i křížovka.

Průzkum na reprezentativním vzorku 1200 čtenářů i nečtenářů ukázal, že Respekt je jedním z nejznámějších titulů na českém trhu. Má mimořádně loajální čtenářskou základnu, která je spokojena s obsahem a většina z ní pravidelně přečte téměř celý časopis. A dokonce dvě třetiny bývalých čtenářů považuje současný Respekt za lepší než dříve a zvažují, že ho zase začnou číst.

Digitální podoba týdeníku zajímá více než polovinu jeho čtenářů, kteří rovněž rádi přijímají informace z Respektu v [audioverzi](#). Články ve **zvukové podobě poslouchá až 49 % čtenářů**. Velkému zájmu se těší také [podcasty](#) týdeníku, které jsou k poslechu na webu Respektu i na podcastových platformách Apple, Google a Spotify.

Dle údajů [Media Projektu](#) za 3. a 4. čtvrtletí 2020 je čtenost Respektu 176 tisíc. V porovnání s podobně zaměřenými tituly je Respekt nejvhodnějším titulem pro oslovení cílové skupiny s nejvyšší životní úrovní, studentů a absolventů vysokých škol.

O společnosti Economia

Mediální dům Economia, a. s., je předním hráčem na poli on-line médií a digitalizace mediálního obsahu a vydavatelem ekonomického a odborného tisku. Economia provozuje úspěšné zpravodajské servery iHNed.cz, Aktuálně.cz a řadu tematických internetových titulů a služeb včetně freemailových portálů. Economia vydává deník Hospodářské noviny, týdeníky Ekonom a Respekt a několik odborných titulů.

Kontakt pro média

T. +420 774 850 777

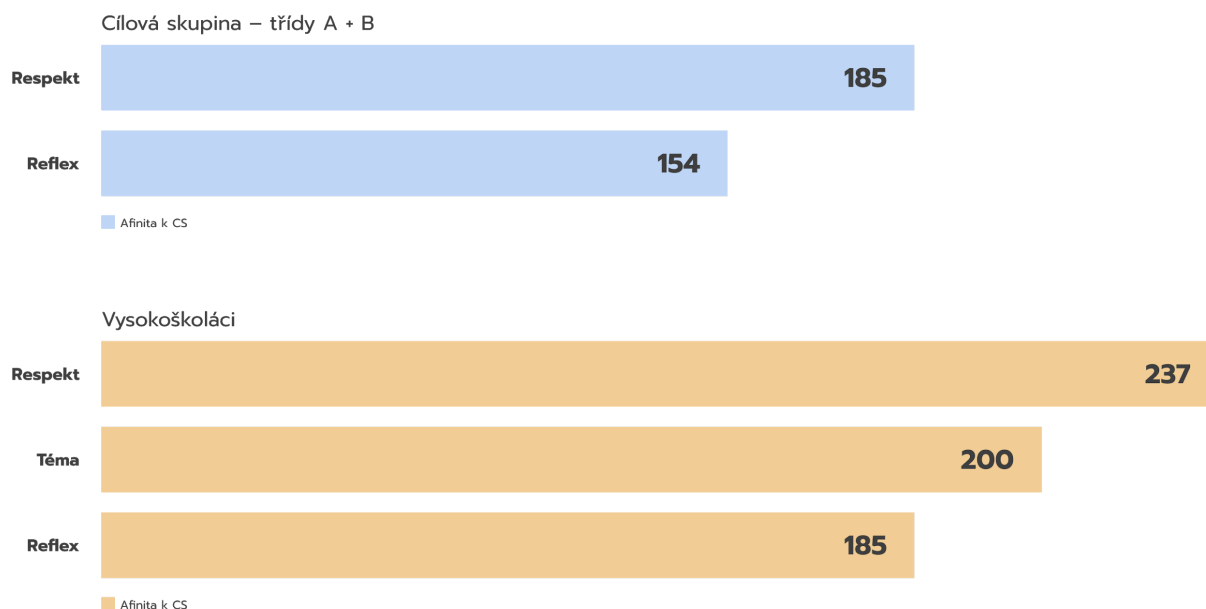
E. press@economia.cz

Prodeje Respektu:

Prodeje Respektu

Tituly s největší afinitou:

Zdroj: MEDIA PROJEKT: 3. čtvrtletí 2020 a 4. čtvrtletí 2020, realizátoři:
MEDIAN a STEM/MARK

kontext

Ani jsem si nevšimla, jak mi chybíš

Pandemie vymazala celé kategorie přátelství, bez nichž život za mnoho nestojí. Budoucnost ale může být pořádný mejdan.

AMANDA MULL / THE ATLANTIC

Před několika měsíci, když miliony lidí sledovaly na Netflixu seriál *Emily in Paris*, protože nic moc jiného pořádné dělat nešlo, jsem si také pustila první díl a téměř okamžitě mě zachvátila intenzivní touha. Nikoli po cestování nebo po příležitostné občerstvení na sebe něco pěkného, což jsou dvě věci obvykle vyzdvihované na jinak celkem nevýrazném seriálu, ale po sportu. Konkrétně po jeho sledování v narvaném baru, podobně jako to dělá přítel hlavní hrdinky v okamžiku, kdy se s ním dvakrát poprvé setká.

Je to jenom prchavá scéna a je docela špatná. Dýchavé napětí hordy nervozních fanoušků, kteří se už už chystají padnout si vzájemně do náručí ve výbuchu kolektivního štěstí – nebo se začít propíjet čerstvým žalem –, se jí příliš zachytit nepodařilo. Vim to, protože jsem sama (někdy bohužel) strávila slušnou porci vlastního dospělého života sledováním sportovních utkání v barech, ať už ve společnosti nejbližších kamarádů nebo také s pěti stovkami podobně postižených lidí v jistém newyorském podniku, v němž se během sezony univerzitního fotbalu slezají absolventi Georgijské univerzity.

S pomocí televizí umístěné před domem se mi i během pandemie nadále daleko sledovat zápasy s několika blízkými kámoši a je to prostě balzám na duši. Skutečný zážitek, ten, který léčí epizoda v *Emily in Paris*, se ale stal úplně nedostupným. Jak moc mi chyběl vstřítní ti lidé, které vlastně sotva znám, jsem si uvědomila právě díky tomu, jak silně jsem vnímala neschopnost tvůrčí podobné radosti vůbec pochopit. Z desítek fanoušků a zaměstnanců baru, které během standardní podzimní neděle objímám na přivítání

nou, dnes sleduji na sociálních sítích jenom několik jednotlivců. V případě většiny osobních známých jenom jejich křestní jména, pokud vůbec o nich něco vím. Přestože mě mnozí z nich kolikrát utěšovali, když se nám společně zklamání zaryvalo do morků kostí, nebo mě v radostném nádechu zkeřčili šampaněským.

Během následujících týdnů jsem pak často myslela na lidi, kteří mi chyběli, aniž bych si to vlastně plně uvědomovala. Na celkem dobré kamarády, se kterými jsem se pouštěla do věcí, jež teď dělat nelze – třeba do objevování nových restaurací. Na kolegy z práce, které dobře neznám, ale s nimiž jsem občas ztratila slovo v kuchyni. Na zaměstnance místních kaváren a bister, kteří už nemohou odlehčit přepracovanému pracovnímu zápalu zbytečným tlacháním se s zákazníky. Hluboká i intenzivní podobných vztahů bývala velmi odlišná, vstříchní zmínění lidé byli ale v jistém

smyslu mými kamarády a během pandemie za ně necisujeme žádná nahrazení. Internetové nástroje jako Zoom nebo Facetime, jež se dobře hodi k udržování hlubších přátelství, nedokážou napodobit lehkost náhodných setkání ani evokovat atmosféru činnosti, jež nás k sobě poutají.

Větší část energie vynakládám na řešení problémů spojených se sociálním životem za pandemie podpočetné míří na možnost udržet lidi v kontaktu s rodinami a nejbližšími přáteli. Ostatní typy vztahů téměř bez povšimnutí odumřely, když se uzavřela místa, kde k nim docházelo. Pandemie vymazala celé různé kategorie přátelství a s nimi zničila i radosti, z nichž se skládá lidský život – a na nichž závisí lidské zdraví. V tom se ale zároveň skrývá jistá příležitost. V nadcházejících měsících, až začneme pociťovat známe zpět do svých životů, už budeme vědět, jaké to je trávit čas bez nich.

Slabé vazby

Americká kultura nemá mnoho slov, jinní by mohla popsat různé typy přátelství. Pro naše potřeby však nabízí užitečný koncept sociologie, který mluví o tzv. slabých vazbách. Termín zavedl v roce 1973 sociolog ze Stanfordovy univerzity Mark Granovetter a měl jím na mysli známé, lidi, s nimiž se setkáváme jenom občas, nebo téměř úplně neznámé lidi, se kterými přesto sdílíme jistou familiárnost. Jedná se o osoby na periferii našich životů: chlapíky, který přichází do posilovny téměř vždy ve stejnou dobu jako vy, baristu, který si časem zvykl připravovat vaši obvyklou objednávku, i když vy teprve stojíte ve frontě, kolega z jiného oddělení, se kterým občas proběhne pár slov ve výbuchu. Může se také jednat o lidi, s nimiž jste se nikdy přímo nesešli, a přesto s nimi sdílíte něco důležitého: chodíte na stejné koncerty, bydlíte ve stejné čtvrti nebo nakupujete ve stejných míst-

Bývaloula. (Fanoušci sledují v baru utkání amerického fotbalu, Philadelphia, únor 2018)

42

RESPEKT 6 | 8. - 14. ÚNOR 2021

politika v nás

Chybí nám radost

Tento týden odpovídá právník a sociolog JIŘÍ PŘIBÁŇ

1. Které zvíře je podle vás nejvíc „politické“ či proz?

Jedinec člověk je tvor politický – zoon politikon. Od úsvitu dějin ho ale doprovází pes, takže i člověk se cítí občas jako „spráskaný pes“ nebo si myslí, že „život je pes“, a přitom se bojí, aby se nestal sám sobě vlkem“. Dávám tedy přednost psi blbě před vlčí smekou.

2. Který politický okamžik vás formoval?

(Kromě sametové revoluce) Když mi učitelka na gymnáziu zhoršila známku z občanských výchov s odvoláním, že nemám ty správné politické názory. Tehdy jsem pochopil, že politika má sice důsledky, ale také důležitost.

3. Jaká je vaše první vzpomínka na politiku?

Slavní první narozeniny 25. srpna 1968, sedm na stole, přede mnou dort, za mnou velká forka Dubčeka, ale pod

Já se s nimi snesu, to jen ony se občas nesnesou se mnou.

6. Kdy jste poprvé pocítil, že jste mocný?

Když jsem rodičům zamkl dveře do brny a odmítl je pustit domů, dokud mi neslibí akvárium s rybičkami. To bylo asi ve stejné době jako ta politická rozprava. Dodnes nechápu, že mi tenkrát ty rybičky koupili.

7. A kdy jste se cítil obzvláště bezmocný?

Když mi dospívající dcery zamkly dveře a odmítaly mě pustit domů, dokud jim neslibí akvárium rybičky. Tehdy jsem pochopil, že ve stovkách i tisících mých děcí je ta moje zcela bezmocná.

8. Kdyby svět za rok skončil, co byste si do té doby dal za úkol?

Koupit dcerám ty rybičky.

9. Jste raději pro, anebo proti?

Abych mohl být „pro“ něčemu, tak „pro“ tento postoj musím mít důvod. Jsem v tomto ohledu tedy obzvláštní.

10. Která politická přesvědčení jste hodil přes palubu?

Že se rozumní lidé mohou také snadno a rozumně dohodnout.

11. Mohl byste polibit někoho, kdo podle vás špatně volí?

Žiji v Británii již tak dlouho, že bych se neodvážil polibit ani někoho, kdo volí špatně. I tady je líbání ze všeho nejdrážší.

12. Už jste někdy ztratil přítele kvůli politice?

Přátele jsem díky politice našel, ale našísti nikdy neztratil.

Kdykoli slyším frázi „politika je o lidech“, zmocňuje se mě pocit fyzické nevolnosti.

okny okupační vojsko. Vzpomínka se ale týká až fotky této situace, kterou jsem poprvé spatřil asi v pěti letech. Tehdy jsem se vyptával, kdo je na té fotce a proč. Moje první politická rozprava s rodiči.

4. Kdy a proč jste plakal kvůli politice?

Na politiku nikdy pláčet neraduju, ale kdykoli vidím na obrazovce záběry padající berlínské zdi a radující se davy lidí, vždy mě to znovu hluboce dojde a říkám si, že takový pocit štěstí už mi politika asi nikdy v životě nepřinese.

5. Které vaše přesvědčení se nesnese se společenskými konvencemi?

13. Byl jste během školních let populární, nebo nepopulární? Co jste se z toho naučil politicky? Byl jsem takový ten vidět typ, co se sice dobře učil, ale současně se dokázal poprat na hřišti, takže jsem byl paradoxně populární mezi učitelským sborem i spolužáky. Nejpopulárnější jme byli ale s naší punkovou skupinou St. Mořič na královském gymnáziu. O jejím jediném koncertě se tam dodnes šíří legendy.

14. Který politický názor vašich rodičů byl pro vás coby dítě trošp?

Rodiče s námi o politice vždy diskutovali a nechávali nám svobodu uvážet si vlastní názory, za což jsem jim dodnes hluboce vděčný. Tapná byla normalizace, ve které jsem vy-

říst a kdy se lidé trápili a byli často nuceni k trapnému chování, ale to je něco jiného než samotné názory. Dnes máme na leccos názory odlišné, ale ani to neznamená, že bych je považoval za trapné.

15. Kterého politika/politici jste v poslední době litoval?

V trestním právu je upřímná lítost polehčující okolností. Ale upřímné řečeno, já to politikům ulehčovat nechci, takže je nijak nelituji.

16. Který politik či politička by vás musel(a) požádat o odpustění?

Ať si raději přečtou Dantova *Božskou komedii*, aby věděli, do kterého kruhu pekla je jejich politická činnost přivádí, a potom jsou žádat Boha. Ten má odpustit v po-pisu práce.

17. Který politik by měl mít větší vliv?

Žádný, protože každý politik chce mít větší vliv.

18. Kterou politickou frázi byste zakázal(a)?

Kdykoli slyším větu „politika je o lidech“, zmocňuje se mě pocit fyzické nevolnosti.

19. Co naší společnosti chybí?

Radost.

20. Který podstatný problém nemůže politika nikdy vyřešit?

Štěstí. O to víc ho politici blábijí.

21. Jste součástí nějakého politického problému?

Jsem občan dvou států a jedné unie, takže jsem součástí i všech politických problémů těchto celků, které se navíc v poslední době ocitly v přímých konfliktích. A to jsem zasloužil o britské občanství v přesvědčení, že jako Evropan tím jen prohlubuji své české občanství, které má pro mě základní význam. Jsem tedy součástí problému jménem Evropa.

22. Je stát muž, nebo žena? A prosím o důvody.

Stát je přisera – Leviathan, jak ho popsal Thomas Hobbes. Navíc nemá ta obkula neutrální kůže, že stát jme py „m“, lid, a proto mu máme sloužit a bez dalšího poslušchat. První politický úkol tedy spočívá v tom, jak tuto příseru zkrotit. A právě k tomu má sloužit ústava.

23. Myslíte si, že je správné činit politická rozhodnutí, i když víte, že většina občanů je proti?

Určitě, protože popularita není a ani nesmí být jediným zdrojem legitimacy. Mnoho rozhodnutí je nutných a správných, i když nepopulárních. Od toho jsou volby, aby se občané mohli vyslovit, jestli chtějí novou vládu, která bude rozhodovat jinak, nebo jestli znovu zvolí vládu, i když s jejími konkrétními rozhodnutími třeba nesouhlasí.

24. Kterou knihu o politice by si měl každý přečíst? Případně, kterou si chcete přečíst vy?

Každý by si měl přečíst Orwellovu *Farmu zvířat* a zhlédnout Shakespearova *Julia Caesara*. Já osobně se už strašně dlouho chci znovu seznát do Platarchových *Ztracených slavných Říma a Římanů*, takže doufám, že se k nim teď během covidové pandemie a po dokončení rukopisu nové knihy dostanu.

25. Čeho se bojíte – kromě smrti?

Pozemního života, který by vypadal jako v závěrečné scéně filmu *Monty Pythonův smysl života*. Tedy života odehrávajícího se jako jedno nekonečné vánoční televizní galapredstavení. To je horší představa než všechny kruty Dantova pekla dohromady.

26. Co vám dělá nádej?

Že mě snad nějho toho pan Bůh uteče. ■

Každý týden blokuje v rámci otázky občanský aktivní občanstev, abychom zjistili, co z nich dělá politické lidi. Rubriku vymyslel německý týdeník Die Zeit, s jehož souhlasem tento formát rozho-voru publikujeme.

68

RESPEKT 9 | 22. - 28. ÚNOR 2021

RESPEKT.CZ

69